ΓΙΑΤΙ ΔΙΕΛΥΘΗΣΑΝ ΟΙ ΔΥΟ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

● Συνέχεια από τή σελίδα 1

περίπτωσιν τήν ἰδιότητα τοῦ διαδίκου, δέν δύναται ν' ἀσκήση παρέμβασιν ἐν τῇ δίκῃ, διότι αὕτη προϋποθέτει, κατά τ' ἄρθρα 79 ἐπ. Κ. Πολ. Δικ., ἐφαρμοστέα καί ἐν τῇ προκειμένῃ διαδικασίᾳ, κατ' ἄρθρον 741 αὐτοῦ, ἰδιότητα τοῦ παρεμβαίνοντος ὡς τρίτου, οἵαν ὅμως οὗτος στερεῖται ὅταν τό περιεχόμενον τῆς αἰτήσεως, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἀναφέρεται εἰς αὐτόν. Ἑπομένως τό καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἀφορᾶ σωματεῖον καλῶς μέν παρίσταται ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, μετά κλήτευσιν μάλιστα διαταχθεῖσαν ὑπό τοῦ δικαστοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ἐπισυναπτομένου τῆ δικογραφίᾳ ἀντιγράφου τῆς αἰτήσεως προκύπτει, ἡ ἐπί τῷ τέλει ὅμως τῆς συνεκδικάσεως τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως μετά τῆς ἀσκηθείσης καί διά τήν 30)5)72 προσδιορισθείσης παρεμβάσεώς του, αἴτησις περί ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως, εἶναι, μετά τά ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα, ἀπορριπτέα, ὡς ἀβάσιμος. Περαιτέρω ὁ ἰσχυρισμός τούτου, περί μή κανονικότητος τῆς γενομένης πρός αὐτό κοινοποιήσεως τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ πρός αὐτό ἐπίδοσις ἐγένετο ἄνευ ἐπισημειώσεως καί τῆς περιεχομένης ἐν τῷ πρωτοτύπῳ πρός κλήτευσίν του διαταγῆς τοῦ δικαστοῦ, στερεῖται, ὡς προείρηται, ἐννόμου τινός ἐπιρροῆς καί συνεπῶς καί ὁ περί πλαστότητος ἐν τούτῳ συναφής ἰσχυρισμός του δέον ν' ἀπορριφθῇ, ἐφ' ὅσον τό περί οὗ πρόκειται ἔγγραφον (κλῆσις του τῇ διαταγῇ τοῦ δικαστοῦ), δέν εἶναι οὐσιῶδες διά τήν διάγνωσιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως (ἄρθρ. 462 Κ. Πολ. Δ.) καί ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐπιπλέον δέν προκύπτει ὅτι ὑπέστη βλάβην, ἐκ τῆς ἀνωτέρω παραλείψεως, δεδομένου ὅτι, παραστάν, ἀνέπτυξε καί ὑπεστήριξε πλήρως τάς ἀπόψεις του. Ὡσαύτως ἀπορριπτέος τυγχάνει καί ὁ ἕτερος αὐτοῦ ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ προσδιορισμός δικασίμου ἐπί τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως δέν ἐγένετο ὡς ὁ νόμος (ἄρθρ. 748 παρ. 1 Κ. Πολ. Δικ.) ὁρίζει, ἤτοι ὑπό τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου, προκειμένης αἰτήσεως τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου, ἀλλ' ὑπό τοῦ ἐν αὐτῇ Πρωτοδίκου διότι ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁρισθεῖς ὑπό τοῦ Προέδρου διά τόν προσδιορισμόν πάσης αἰτήσεως τῆς ἐκουσίας δικαιοδοσίας (Πολυμελοῦς καί Μονομελοῦς) καί οὐχί κατ' ἐξαίρεσιν τῆς ὑπό κρίσιν τοιαύτης, ὡς εἶναι γνωστόν τῷ Δικαστηρίῳ, ἐνήργησεν ἐν τούτῳ, οὐχί ὑπό τήν, ἣν ἔχει ἰδιότητα τοῦ Πρωτοδίκου, ἀλλ' ὡς ἀναπληρών τόν Πρόεδρον, νομίμως δέ κατ' ἄρθρ. 27 τοῦ Ὀργ. Δικαστηρίων. Οὐδ' ἀσκεῖ ἐπιρροήν τό γεγονός ὅτι τήν ἐν λόγῳ πράξιν προσδιορισμοῦ ὑπογράφει ὑπό τήν ἔνδειξιν «Ὁ Δικαστής», καθ' ὅσον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, κυριολεκτῶν, ἐμφανίζεται ὑπό τήν χρησιμοποιουμένην ἐν τῷ νόμῳ (ἄρθρ. 748 παρ. 1 καί 3 Κ. Πολ. Δικ.) ἰδιότητα, χωρίς εἰδικωτέραν μνείαν ὅτι ἐνεργεῖ ὡς Δικαστής τοῦ Μονομελοῦς, ὅτε ἄλλως θά εἶχον τά πράγματα. Ἐπί τούτοις, ὅθεν, καί ἡ ἕνεκα τῶν ἄνω λόγων ὑποβαλλομένη διά τῶν προτάσεων τοῦ καθ' οὗ σωματείου περί ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως αἰτήσις, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

3. Ἐπειδή ἐπί ὑποθέσεων τῆς ἐκουσίας δικαιοδοσίας, ἐπιτρέπεται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 745 Κ. Πολ. Δικ., ἡ προβολή πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν μέχρι πέρατος καί τῆς τελευταίας ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου δικαστηρίου συζητήσεως. Ὅθεν, ὁ ἰσχυρισμός τοῦ καθ' οὗ, ὅτι ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις, μή διαλαμβάνουσα συγκεκριμένας αὐτοῦ ἐνεργείας, θεμελιούσας τούς πρός διάλυσίν του προβαλλομένους ὑπό τοῦ αἰτοῦντος λόγους, τυγχάνει ἀόριστος, εἶναι ἀπορριπτέος προεχόντως ὡς μή νομιμος, διότι ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπαρκείας ἢ μή τῶν ἐν τῇ αἰτήσει μνημονευομένων καί τούς ἐπικαλουμένους λόγους διαλύσεως θεμελιούντων περιστατικῶν, παραδεκτῶς συνεπληρώθησαν ταῦτα κατά τήν προφορικήν αὐτῆς συζήτησιν, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν δείκνυται.

4. Ἐπειδή νομίμως παρεμβαίνει προσθέτως ὑπέρ τοῦ καθ' οὗ ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ ὁ Θεοφ. Φραγκόπουλος, ὡς ἔχων ἔννομον πρός ἄσκησιν αὐτῆς συμφέρον, ὡς μέλος τούτου, καί δέον νά συνεκδικασθῇ αὕτη μετά τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως.

5. Ἐπειδή ἐκ τῶν καταθέσεων πάντων τῶν ἐνόρκως ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν περιεχομένων εἰς τά οἰκεῖα πρακτικά, πάντων τῶν προσκομιζομένων ἐγγράφων, ἐν οἷς καί αἱ ἔνορκοι ἐνώπιον συμβολαιογράφου βεβαιώσεις, καί τῶν παρ' ὅλων τῶν διαδίκων κατά τήν συζήτησιν ἐκτεθέντων, ἀπεδείχθησαν, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τά ἑξῆς: Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 185)71 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀνεγνωρίσθη τό καθ' οὗ ἡ αἴτησις σωματεῖον, ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ», ἑδρεῦον ἐν Ἀθήναις καί ἐπιδιῶκον τόν, ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ, διά τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἐγκριθέντος καταστατικοῦ του, καθοριζόμενον σκοπόν, συνιστάμενον, ὡς ἐκ τοῦ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένου καταστατικοῦ του προκύπτει, εἰς «τήν μελέτην τῶν συγχρόνων Ἑλληνικῶν Προβλημάτων, καί τήν ἀνακοίνωσιν τῶν σχετικῶν πορισμάτων». Ὡς ὅμως προκύπτει ἰδία ἐκ τοῦ προσκομιζομένου ὑπ' ἀριθμ. 74811)89915)10—5—1972 ἐγγράφου τῆς Γενικῆς Δ)νσεως Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας πρός τόν Νομάρχην Ἀττικῆς, τό ἐν λόγῳ σωματεῖον, εὐθύς ἀπό τῆς συστάσεώς του, ἐπεδίωξεν ἐντελῶς διάφορον καί ξένον πρός τόν ἀρχικόν ἐν τῷ καταστατικῷ του καθοριζόμενον σκοπόν, καί δή ἐπεδόθη συστηματικώς εἰς τήν ἀνάπτυξιν πολιτικῆς δραστηριότητος, ὑπερβαινούσης ἐκδήλως τά ὅρια τῆς ἁπλῆς κριτικῆς τοῦ ἔργου τῆς νομίμου κυβερνήσεως τῆς Χώρας. Ἡ ἐκ τοῦ ἐγγράφου δέ τούτου προκύπτουσα ἀπόδειξις, ἐνισχύεται περαιτέρω καί ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ τῇ προτάσει τοῦ αἰτοῦντος ἐξετασθέντος μάρτυρος Θεοχ. Ματζαβᾶ, ἀστυνόμου, ἔχοντος, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, σαφῆ καί ἰδίαν γνῶσιν τῶν ὅσων καταθέτει.

Συγκεκριμένως ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν τούτων μέσων, συνδυαζομένων καί πρός πάντα τά λοιπά ἀνωτέρω στοιχεῖα, προκύπτει ὅτι τό περί οὗ πρόκειται σωματεῖον, ὑπό τό πρόσχημα συγκεντρώσεων, διαλέξεων καί δημοσίων συζητήσεων, ἐπεδίωξε τήν δημιουργίαν γενικωτέρου κλίματος πολιτικῶν ἀντιθέσεων καί ἀναταραχῆς μεταξύ τῶν πολιτῶν, διά τῆς ἀναμοχλεύσεως τῶν πολιτικῶν παθῶν καί τοῦ κλονισμοῦ τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῶν πρός τήν οἰκονομίαν τῆς χώρας. Οὕτω, μεταξύ ἄλλων, τήν 17.1.72, ἐπραγματοποίησε δημοσίαν συζήτησιν εἰς τό ἐνταῦθα θέατρον «Ἄλφα» μέ θέμα «Ἀνθρωπιστική μόρφωσις καί Ἐπαγγελματική κατάρτισις», καθ' ἥν, εἷς τῶν ὁμιλητῶν, ἐκτός ἄλλων, ἀναφερεν ὅτι «εἰς τά δημοτικά σχολεῖα, παρά τήν τριφερότητα τῆς ἡλικίας, ἀρχίζει ἀνενδοίαστα μέ τήν πολιτικήν προπαγάνδα μία πλύση ἐγκεφάλου μέ εἰκόνες πού ὑπάρχουν στά βιβλία, ἀπόλυτα ἀντιαισθητικές αὐτές, μέ τίς ὁποῖες εἶναι γεμάτο τό Σχολεῖον, μέ διάφορες τελετές καί διάφορες ἐπετείους, ὅπου τόν λύκον τοῦ παραμυθιοῦ ἔχει ἀντικαταστήσει μία κατηγορία Ἑλλήνων πολιτῶν». Εἰς ἄλλην δημοσίαν συζήτησιν, πραγματοποιηθεῖσαν εἰς τό αὐτόν ὡς ἄνω θέατρο τήν 20.3.72, προσεκλήθη πρός διάλεξιν ξένος ὁμιλητής, ὅστις ἐμφαντικῶς, κατ' αὐτήν, προέβη εἰς τόν παραλληλισμόν τοῦ ἐν Ἑλλάδι πολιτικοῦ καθεστῶτος πρός τό κρατοῦν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ τοιοῦτον, χωρίς νά προκαλέση τάς διαμαρτυρίας ἤ ἔστω τήν δυσφορίαν τῶν ἀκροατῶν του, ἀλλ' ἀντιθέτως, ὡς ὑπό τοῦ ἄνω μάρτυρος κατατίθεται, τήν ἐξαφνιν αὐτῶν καί τάς ἐπιδοκιμασίας, ἐκφρασθείσας διά παρατεταμένων χειροκροτημάτων καί ἐπεφημιῶν. Αἱ ἐκ δηλώσεις ὅμως αὗται, πρόσφοροι κατά πάντα οὖσαι πρός δημιουργίαν κλίματος πολιτικῆς ὀξύτητος καί ἀναταραχῆς καί ἐντελῶς ἄσχετοι πρός τήν ἄσκησιν ἁπλῆς κριτικῆς τοῦ ἔργου τῆς Κυβερνήσεως, μή δυναμένην νά ἐκφράζηται διά τοιούτων ἐκνόμων ἐνεργειῶν, κεῖνται σαφῶς ἐκτός τοῦ κατά τ' ἄνω σκοποῦ τοῦ εἰρημένου σωματείου, πρός δέ συνιστῶσι πράξεις καθαρᾶς πολιτικῆς δραστηριότητος, ἀπαγορευομένης πρός τό παρόν ὑπό τοῦ ἰσχύοντος συνταγματικοῦ καθεστῶτος (Σ.Τ.Ε. 2226)70 καί 3232)71), εἰς τρόπον ὥστε καί ἐπεδίωξε διάφορον σκοπόν τοῦ ἐν τῷ καταστατικῷ του καθοριζομένου καί ὁ σκοπός οὗτος καί ἡ λειτουργία του ἀπέβησαν συγχρόνως παράνομοι καί ἐπί πλέον ἀντίθετοι πρός τήν δημοσίαν τάξιν, ἤτοι τόν κρατοῦντα βιοτικόν ρυθμόν, ὅστις πηγάζει ἐκ τοῦ πρέποντος καί τῶν νόμων. Τό συμπέρασμα δέ τοῦτο οὐδόλως ἀναιρεῖται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν, τῇ προτάσει τοῦ καθ' οὗ, ἐξετασθέντων μαρτύρων (ἐπ' ἀκροατηρίου καί ἐνώπιον Συμβολαιογράφου), καθόσον οὐδείς ἐξ αὐτῶν διαμφισβητεῖ τήν ἀλήθειαν τῶν περί ὧν ἀνωτέρω περιστατικῶν ἤ ἔστω ἀναφέρεται εἰς ταῦτα, ἀλλά οὗτοι καταθέτουν κρίσεις καί δή ὅτι ἡ ἀνωτέρω καί ἐν γένει δράσις τοῦ καθ' οὗ, συνιστᾶ ἄσκησιν ἁπλῆς κριτικῆς τοῦ ἔργου τῆς Κυβερνήσεως, τοῦθ' ὅπερ ὅμως ἀντιτίθεται πρός τήν ἐκ τῶν περιστατικῶν τούτων προκύπτουσαν, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐκβηλον τοῦ καθ' οὗ ἐπιδιώξιν. Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τούτων, δέον ὅπως, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως, ὡς καί κατ' οὐσίαν βασίμου, διαταχθῇ ἡ διάλυσις τοῦ καθ' οὗ στρέφετάι σωματεῖου.

Ἐπειδή κατά τό ἄρθρον 763 παρ. 1 Κ. Πολ. Δικ., ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως καί ἡ ἄσκησις αὐτῆς δέν ἀναστέλλουν τήν ἰσχύν καί ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον, ὡς ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ἡ προκειμένη ἀπόφασις εἶναι ἄμα τῇ ἐκδόσει της ἀμέσως ἐκτελεστή, ἕπεται ὅτι ἡ ὑπό τοῦ αἰτοῦντος Νομάρχου διατυπουμένη παρεμπίπτουσα αἴτησις, δι' ἧς διώκεται ὅπως, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 19 παρ. 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος καί 22 τοῦ Ν. Δ)τος 795)70, διαταχθῇ ἡ προσωρινή ἀναστολή τῆς λειτουργίας τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἄνευ ἀντικειμένου.

Ἐπειδή ἡ δικαστική δαπάνη δέον, ἐν ὄψει τῆς ἀνωτέρω ἀπορριπτικῆς διατάξεως, ὅπως συμψηφισθῇ ἐν ὅλῳ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 παρ. 2 στοιχ. α' καί 3 τοῦ ν. 3693)57, ἰσχύοντι καί μετά τήν εἰσαγωγήν τοῦ Κ. Πολ. Δικ. (Α.Π. 590)71 ΝΟΒ 20.45).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δικάζον ἀντιμωλίᾳ τῶν διαδίκων.

Συνεκδικάζον δέ μετά τῆς αἰτήσεως τήν ὑπό τοῦ Θεοφ. Φραγκοπούλου ἀσκηθεῖσαν πρόσθετον ὑπέρ τοῦ καθ' οὗ ἀπό 16.5.72 παρέμβασιν.

Ἀπορρίπτει τήν παρέμβασιν ταύτην, ὡς καί πάντα τά ὡς ἀπορριπτέα ἐν τῷ σκεπτικῷ κριθέντα.

Δεχόμενον δέ τήν αἴτησιν.

Διατάσσει τήν διάλυσιν τοῦ, διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 185)71 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀναγνωρισθέντος καί ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος σωματείου, ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἑταιρεία Μελέτης Ἑλληνικῶν Προβλημάτων» καί

Συμψηφίζει τήν δικαστικήν δαπάνην.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Μαΐου 1972

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεύς

Ἡ ἀπόφασις διά τήν ΕΚΙΝ

Ἐπίσης τό σκεπτικόν τῆς ἀποφάσεως διά τήν Ἑλληνικήν Εὐρωπαϊκήν Κίνησιν Νέων, ἡ ὁποία ἐξεπροσωπήθη ὑπό τοῦ ἀντιπροέδρου τοῦ Δ.Σ. καί τῶν δικηγόρων κ.κ. Γ. Μαγκάκην, Δ. Μπουλούκου καί Χ. Ἀργυροπούλου, ἀναφέρει:

Ἐπειδή κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 21 περ. 6' τοῦ Ν. Δ)τος 795)70 «περί σωματείων καί ἑνώσεων», ἤτις, ὡς νεωτέρα, κατισχύει ἐν τούτῳ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 105 τοῦ Α.Κ., σωματεῖα ἐπιδιώκοντα σκοπόν διάφορον τοῦ ἐν τῷ καταστατικῷ ὁριζομένου, ἢ ἄν ὁ σκοπός ἤ ἡ λειτουργία των ἀπέβησαν παράνομοι ἤ ἀνήθικοι ἤ ἀντιτίθενται πρός τήν δημοσίαν τάξιν,, διαλύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου. Ὅθεν, ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς, ὡς ἐποπτευούσης ἀρχῆς τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἑδρευόντων σωματείων (ἄρθρ. 41, 69, 101 παρ. 1 τοῦ Ν. 3200)55 καί 25 παρ. 10, 1 β. 66 τοῦ Ν.Δ.)τος 864)60 καί 25 παρ. 2 τοῦ Ν. Δ)τος 795)70), διώκουσα τήν διάλυσιν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος σωματείου ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἑλληνοευρωπαϊκή Κίνησις Νέων», ἐγγεγραμμένου εἰς τό παρά τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ τηρούμενον βιβλίον σωματείων, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 885)70 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἐπιδιώκει σκοπόν διάφορον τοῦ ἐν τῷ καταστατικῷ του καθοριζομένου καί ὁ σκοπός καί ἡ λειτουργία του ἀπέβησαν παράνομοι καί ἀντίθετοι πρός τήν δημοσίαν τάξιν, εἶναι νόμῳ βάσιμος, ἐρειδομένη ἐπί τῶν ἄνω διατάξεων καί ὡς τοιαύτη δεκτή πρός κατ' οὐσίαν ἔρευναν καθίσταται κατά τήν προκειμένην διαδικασίαν τῆς ἐκουσίας δικαιοδοσίας (ἄρθρ. 787 καί 741 Πολ. Δ.).

II. Ἐπειδή κατά τήν διαδικασίαν τῆς ἐκουσίας δικαιοδοσίας, ἡ αἴτησις τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰσάγεται καί ἐκδικάζεται χωρίς νά κοινοποιηθῇ ὑποχρεωτικῶς εἴς τινα ὡς ἀντίδικον (Κ. Μπέης ἐν ΝοΒ 17 σελ. 983, Ἐφ. Ἀθ. 3691) 70 Ἀρμ. 25.338), ἡ δ' ἔννοια τοῦ «διαδίκου» ἐν αὐτῇ λαμβάνεται οὐχί μόνον βάσει τοῦ τυπικοῦ κριτηρίου, ἤτοι τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπευθύνεως τῆς αἰτήσεως, ἀλλά δόσει τῆς αὐθορμήτου ἤ μετά κλῆσιν προσελεύσεώς του εἰς τήν ἀναφερομένην εἰς αὐτόν δίκην (πρακτικά Ἀναθ. Ἐπιτρ. σελ. 381 ἐπ., Ἐφ. Π. 135)71 ΝοΒ 19. 1457, οὕτω καί Α.Π. 233)66 διά τό προϊσχῦσαν δίκαιον). Συνεπῶς ὁ τοιοῦτος «καθ' οὗ» θεωρεῖται κατά νόμον ἀντίδικος τοῦ ἀναφερομένου καί καλῶς παρίσταται ἐν τῇ δίκῃ καί αὐτόκλητος ἔτι, πολλῷ δέ μᾶλλον μετά κλήτευσιν διαταχθεῖσαν παρά τοῦ Δικαστηρίου, μή ἀσκοῦντος ἐπιρροήν ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ πρός αὐτόν κοινοποιηθεῖσα διαδικαστική πρᾶξις δέν ἐγένετο κανονικώς (πρβλ. ΑΠ 233) 66 ἔνθ' ἀν.). Ἐντεῦθεν παρέπεται ὅτι οὗτος, ὡς ἔχων κατά πᾶσαν περίπτωσιν τήν ἰδιότητα τοῦ διαδίκου, δέν δύναται ν' ἀσκήση παρέμβασιν ἐν τῇ δίκῃ, διότι αὕτη προϋποθέτει, κατά τ' ἄρθρα 79 ἐπ. Κ. Πολ. Δ., ἐφαρμοστέα καί ἐν τῇ προκειμένῃ διαδικασίᾳ, κατ' ἄρθρον 741 αὐτοῦ, ἰδιότητα τοῦ παρεμβαίνοντος ὡς τρίτου, οἵαν ὅμως οὗτος στερεῖται, ὅταν τό περιεχόμενον τῆς αἰτήσεως, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἀναφέρεται εἰς αὐτόν. Ἑπομένως τό καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἀφορᾶ σωματεῖον καλῶς μέν παρίσταται ἐν τῇ δίκῃ, μετά κλήτευσιν μάλιστα διαταχθεῖσαν ὑπό τοῦ δικαστοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ἐπισυναπτομένου τῇ δικογραφίᾳ ἀντιγράφου τῆς αἰτήσεως προκύπτει, ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὅμως ἀσκηθεῖσα δι' ἰδίου δικογράφου παρέμβασις εἶναι κατά τά ἐκτεθέντα ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος. Περαιτέρω ὁ ἰσχυρισμός τούτου, περί μή κανονικότητος τῆς γενομένης πρός αὐτό κοινοποιήσεως τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ πρός αὐτό ἐπίδοσις ἐγένετο ἄνευ ἐπισημειώσεως καί τῆς περιεχομένης ἐν τῷ πρωτοτύπῳ πρός κλήτευσίν του διαταγῆς τοῦ δικαστοῦ, στερεῖται, ὡς προείρηται, ἐννόμου τινός ἐπιρροῆς καί συνεπῶς καί ὁ περί πλαστότητος ἐν τούτῳ συναφής ἰσχυρισμός του δέον ν' ἀπορριφθῇ, ἐφ' ὅσον τό περί οὗ πρόκειται ἔγγραφον (κλῆσις του τῇ διαταγῇ τοῦ δικαστοῦ), δέν εἶναι οὐσιῶδες διά τήν διάγνωσιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως (ἄρθρ. 462 Κ. Πολ. Δ.) καί ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐπιπλέον δέν προκύπτει ὅτι ὑπέστη βλάβην, ἐκ τῆς ἀνωτέρω παραλείψεως, δεδομένου ὅτι, παραστάν, ἀνέπτυξε καί ὑπεστήριξε πλήρως τάς ἀπόψεις του. Ὡσαύτως ἀπορριπτέος τυγχάνει καί ὁ ἕτερος αὐτοῦ ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ προσδιορισμός δικασίμου ἐπί τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως δέν ἐγένετο ὡς ὁ νόμος (ἄρθρ. 748 παρ. 1 Κ. Πολ. Δικ.) ὁρίζει, ἤτοι ὑπό τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου, προκειμένης αἰτήσεως τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου, ἀλλ' ὑπό τοῦ ἐν αὐτῇ Πρωτοδίκου, διότι ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁρισθεῖς ὑπό τοῦ Προέδρου, διά τόν προσδιορισμόν πάσης αἰτήσεως τῆς ἐκουσίας δικαιοδοσίας (Πολυμελοῦς καί Μονομελοῦς) καί οὐχί κατ' ἐξαίρεσιν τῆς ὑπό κρίσιν τοιαύτης, ὡς εἶναι γνωστόν τῷ Δικαστηρίῳ, ἐνήργησεν ἐν τούτῳ οὐχί ὑπό τήν ἣν ἔχει ἰδιότητα τοῦ Πρωτοδίκου, ἀλλ' ὡς ἀναπληρών τόν Πρόεδρον, νομίμως δέ κατ' ἄρθρ. 27 τοῦ Ὀργ. Δικαστηρίων. Οὐδ' ἀσκεῖ ἐπιρροήν τό γεγονός ὅτι τόν ἐν λόγῳ πράξιν προσδιορισμοῦ ὑπογράφει ὑπό τήν ἔνδειξιν «Ὁ Δικαστής», καθ' ὅσον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ κυριολεκτῶν ἐμφανίζεται ὑπό τήν χρησιμοποιουμένην ἐν τῷ νόμῳ (ἄρθρ. 748 § 1 καί 3 Κ. Πολ. Δ.) ἰδιότητα, χωρίς εἰδικωτέραν μνείαν ὅτι ἐνεργεῖ ὡς Δικαστής τοῦ Μονομελοῦς, ὅτε ἄλλως θά εἶχον τά πράγματα. Ἐπί τούτοις, ὅθεν, καί ἡ ἕνεκα τῶν ἄνω λόγων ὑποβαλλομένη διά τῶν προτάσεων τοῦ καθ' οὗ σωματείου περί ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως αἴτησις, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

III. Ἐπειδή ἐπί ὑποθέσεων τῆς ἐκουσίας δικαιοδοσίας, ἐπιτρέπεται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 745 Κ. Πολ. Δ., ἡ προβολή πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν μέχρι πέρατος καί τῆς τελευταίας ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου δικαστηρίου συζητήσεως. Ὅθεν, ὁ ἰσχυρισμός τοῦ καθ' οὗ, ὅτι ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις, μή διαλαμβάνουσα συγκεκριμένας αὐτοῦ ἐνεργείας, θεμελιουσας τούς πρός διάλυσίν του προβαλλομένους ὑπό τοῦ αἰτοῦντος λόγους, τυγχάνει ἀόριστος, εἶναι ἀπορριπτέος προεχόντως ὡς μή νόμιμος, διότι, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπαρκείας ἤ μή τῶν ἐν τῇ αἰτήσει μνημονευομένων καί τούς ἐπικαλουμένους λόγους διαλύσεως θεμελιούντων περιστατικῶν, παραδεκτῶς συνεπληρώθησαν ταῦτα κατά τήν προφορικήν αὐτῆς συζήτησιν, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν δείκνυται.

IV. Ἐπειδή ἐκ τῶν καταθέσεων πάντων τῶν ἐνόρκως ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν περιεχομένων εἰς τά οἰκεῖα πρακτικά, πάντων τῶν προσκομιζομένων ἐγγράφων καί τῶν παρ' ὅλων τῶν διαδίκων κατά τήν συζήτησιν ἐκτεθέντων ἀπεδείχθησαν, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τά ἑξῆς: Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 885)70 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀνεγνωρίσθη τό καθ' οὗ ἡ αἴτησις σωματεῖον, ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἑλληνοευρωπαϊκή Κίνησις Νέων», ἑδρεῦον ἐν Ἀθήναις καί ἐπιδιῶκον τόν ἐν ἄρθρῳ 2, τοῦ διά τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἐγκριθέντος καταστατικοῦ του, καθοριζόμενον σκοπόν, συνιστάμενον, ὡς ἐκ τοῦ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένου καταστατικοῦ του προκύπτει, εἰς τήν «ἐξάφανσιν τοῦ ἠθικοῦ, πνευματικοῦ καί μορφωτικοῦ ἐπιπέδου καί τήν, διά παντός μέσου, καλλιέργειαν πνευματικῆς ἠθικῆς ἐπικοινωνίας καί ἀλληλεγγύης μεταξύ τῶν μελῶν». Ὡς ὅμως προκύπτει ἰδία ἐκ τοῦ προσκομιζομένου ὑπ' ἀριθμ. 715742) 89913)10.5.72 ἐγγράφου τῆς Γενικῆς Δ)νσεως Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας πρός τόν Νομάρχην Ἀττικῆς, τό ἐν λόγῳ σωματεῖον, εὐθύς ἀπό τῆς συστάσεώς του, ἐπεδίωξεν ἐντελῶς διάφορον καί ξένον πρός τόν ἀρχικόν ἐν τῷ καταστατικῷ του καθοριζόμενον σκοπόν καί δή ἐπεδόθη συστηματικῶς εἰς τήν ἀνάπτυξιν τῆς πολιτικῆς δραστηριότητος, ὑπερβαινούσης ἐκδήλως τά ὅρια τῆς ἁπλῆς κριτικῆς τοῦ ἔργου τῆς νομίμου Κυβερνήσεως τῆς χώρας. Ἡ ἐκ τοῦ ἐγγράφου δέ τούτου προκύπτουσα ἀπόδειξις, ἐνισχύεται περαιτέρω καί ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ τῇ προτάσει τοῦ αἰτοῦντος ἐξετασθέντος μάρτυρος Κωνστ. Καραπαναγιώτου, ἀστυνόμου, ἔχοντος, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, σαφῆ καί ἰδίαν γνῶσιν τῶν ὅσων καταθέτει. Συγκεκριμένως ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν τούτων μέσων, συνδυαζομένων καί πρός πάντα τά λοιπά ἀνωτέρω στοιχεῖα, προκύπτει ὅτι τό περί οὗ πρόκειται σωματεῖον, δι' ὅλων τῶν ἐνεργειῶν καί ἐκδηλώσεών του, ἀπέβλεψεν εἰς τήν δημιουργίαν γενικωτέρου κλίματος πολιτικῶν ἀντιθέσεων καί ἰδιαίτερα μεταξύ τοῦ κύκλου τῶν φοιτητῶν. Ἐπί τῷ τέλει δέ τούτῳ διωργάνωσε σειράν διαλέξεων καί δημοσίων συζητήσεων, εἰς τινας τῶν ὁποίων, διά τῶν ὁμιλητῶν του, ἀνερρίπιζε τό πολιτικόν φρόνημα τῶν ἀκροατῶν, δι' ἀναφορᾶς καί ἐξάρσεως τῶν πολιτικῶν καταστάσεων τοῦ παρελθόντος, εἰς τρόπον ὥστε νά προκαλῇ τούς ἀλλαλαγμούς αὐτῶν (κατά τήν ἰδίαν τοῦ ἄνω μάρτυρος ἔκφρασιν). Ὡσαύτως διωργανωσε μέ μειωμένον εἰσιτήριον ὁμαδικάς παρακολουθήσεις θεατρικῶν ἤ κινηματογραφικῶν ἔργων τῶν μελῶν του καί ἄλλων προσώπων, ἰδία ἐκ τοῦ κύκλου τῶν φοιτητῶν, μετά τό πέρας τῶν ὁποίων συνεκρότησαν ταῦτα ὀχλοκρατικός ἐκδηλώσεις καί πορείας, δυναμένας νά θέσωσιν ἐν κινδύνῳ τήν δημοσίαν τάξιν καί ἀσφάλειαν, οὗ ἕνεκα κατέστησεν ἀναγκαίαν τήν ἐπέμβασιν τῆς Ἀστυνομίας καί τήν σύλληψιν ὑπ' αὐτῆς τινῶν ἐκ τῶν μελῶν του, ἐν οἷς καί τοῦ Προέδρου τούτου. Αἱ ἐκδηλώσεις ὅμως αὗται, πρόσφοραι κατά πάντα οὖσαι πρός δημιουργίαν κλίματος πολιτικῆς ὀξύτητος καί ἀναταραχῆς καί ἐντελῶς ἄσχετοι πρός τήν ἄσκησιν ἁπλῆς κριτικῆς τοῦ ἔργου τῆς κυβερνήσεως μή δυναμένην